

METODICKÉ POKYNY TÝKAJÍCÍ SE PRŮZKUMU OCHRANNÝCH ZNÁMEK EVROPSKÉ UNIE

ÚŘAD EVROPSKÉ UNIE PRO DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ (EUIPO)

Část C

Námitky

Oddíl 4 Nezapsané ochranné známky a jiná označení užívaná v obchodním styku (čl. 8 odst. 4

nařízení o OZEU)

Obsah

1 Úvod.....	1147
2 Struktura čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU.....	1147
3 Podmínky čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU.....	1148
3.1 Nárok: přímé právo poskytnuté namítajícímu.....	1149
3.2 Druhy práv spadajících do působnosti čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU... 1150	
3.2.1 Úvod.....	1150
3.2.2 Nezapsané ochranné známky.....	1150
3.2.3 Jiná označení užívaná v obchodním styku.....	1151
3.2.3.1 Obchodní názvy.....	1153
3.2.3.2 Názvy společností.....	1153
3.2.3.3 Názvy domén.....	1153
3.2.3.4 Názvy.....	1154
3.3 Požadavky na užívání.....	1155
3.3.1 Vnitrostátní norma.....	1155
3.3.2 Evropská norma – užívání v obchodním styku, jehož význam není pouze místní.....	1155
3.3.2.1 Užívání v obchodním styku.....	1156
3.3.2.2 Užívání většího než místního významu.....	1159
3.3.2.3 Povaha užívání.....	1164
3.4 Starší právo.....	1165
3.5 Právo zakázat užívání pozdější ochranné známky podle rozhodného práva.....	1165
3.5.1 Právo zakázat užívání.....	1166
3.5.2 Rozsah ochrany.....	1166
4 Důkazy o rozhodném právu, jímž se řídí dané označení.....	1167
4.1 Důkazní břemeno.....	1167
4.2 Důkazní prostředky a kritéria pro posuzování důkazů.....	1168
4.2.1 Vnitrostátní právo.....	1168
4.2.2 Právo Evropské unie.....	1171

1 Úvod

Vztah mezi systémem ochranných známek Evropské unie a vnitrostátním právem charakterizuje **zásada souběžné existence**. To znamená, že systém ochranných známek Evropské unie a vnitrostátní zákony existují a působí bok po boku. Jedno a totéž označení může jeden a tentýž vlastník chránit jako OZEU i jako národní ochrannou známku v jednom členském státě (nebo ve všech). Ze zásady souběžné existence dále vyplývá, že systém OZEU aktivně uznává význam národních práv a rozsah jejich ochrany. Dojde-li mezi známkami OZEU a národními ochrannými známkami nebo jinými národními právy ke střetu, neexistuje žádná hierarchie, která by určovala, že jeden systém má přednost před druhým. U těchto střetů se uplatňuje zásada přednosti. Jsou-li splněny příslušné požadavky, mohou starší národní ochranné známky nebo jiná starší národní práva zabránit zápisu pozdější OZEU či ji nechat prohlásit za neplatnou.

Ačkoliv [směrnice Evropského parlamentu a Rady \(EU\) 2015/2436](#) ze dne 16. prosince 2015, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, a směrnice, které jí předcházely, harmonizovaly právní předpisy týkající se **zapsaných ochranných známek**, ale pokud jde o **nezapsané ochranné známky** a většinu **dalších starších práv** podobné povahy, v celounijním měřítku k žádné harmonizaci nedošlo. Tato neharmonizovaná práva se nadále zcela řídí vnitrostátními zákony. Kromě toho existují jiná práva než ochranné známky, jejichž nabytí a rozsah ochrany se řídí právem EU.

Důvodem k podání námítky proti přihlášce OZEU založené na starší nezapsané ochranné známce nebo na jiném označení používaném v obchodním styku chráněném podle práva EU nebo právních řádů členských států je v závislosti na podmínkách daného ustanovení [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#).

2 Struktura čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU

[Čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) zní:

Na základě námitek **vlastníka nezapsané ochranné známky nebo jiného označení užívaných v obchodním styku, jejichž význam není pouze místní**, se přihlášená ochranná známka nezapíše, pokud podle právních předpisů Unie nebo práva členského státu, které se na toto označení vztahují:

1. práva k tomuto označení **vznikla přede** dnem podání přihlášky ochranné známky EU nebo přede dnem vzniku práva přednosti uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky EU;
2. toto označení poskytuje svému vlastníkovi **právo zakázat užívání pozdější ochranné známky**.

Ustanovení [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) znamenají, že kromě starších ochranných známek uvedených v [čl. 8 odst. 2 nařízení o OZEU](#) lze v námitkách uplatnit nezapsané ochranné známky a jiná označení chráněná na úrovni EU nebo členských států

užívaná v obchodním styku, jejichž význam není pouze místní, za předpokladu, že tato práva poskytují svým vlastníkům právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

[Čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) výslovně ani vyčerpávajícím způsobem neuvádí konkrétní práva, která lze podle tohoto ustanovení uplatnit, spíše uvádí široké spektrum práv, jež mohou sloužit jako podklad námitek proti přihlášce OZEU. Ustanovení [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) lze tedy považovat za „univerzální ustanovení“ pro námitky založené na nezapsaných ochranných známkách a jiných označeních užívaných v obchodním styku.

Nicméně široký rámec starších práv, o která se lze opírat v námitkovém řízení podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), podléhá řadě restriktivních podmínek; tato práva musí poskytovat vlastníku nárok uplatňovat je, jejich význam nesmí být pouze místní, musí být chráněna rozhodným právem, jímž se řídí proti užívání pozdější ochranné známky, a musí být nabyta před přihláškou OZEU podle rozhodného práva, kterým se uvedené označení řídí.

Cílem požadavku, že „význam (těchto práv) nesmí být pouze místní“, je omezit počet potenciálních kolidujících nezapsaných práv, a zabránit tak riziku zhroucení nebo ochromení systému OZEU v důsledku zaplavení poměrně bezvýznamnými kolidujícími právy.

Požadavek na „vnitrostátní ochranu“ se považuje za potřebný, jelikož nezapsaná národní práva nejsou snadno rozpoznatelná a jejich ochrana není harmonizována na úrovni EU. Rozsah ochrany starších označení tedy může vymezit pouze vnitrostátní právo, kterým se řídí.

Zatímco požadavky na „užívání v obchodním styku“ a na „užívání, jehož význam nesmí být pouze místní“ je třeba vykládat v souvislosti s právem EU (evropská norma), vnitrostátní právo se použije při určování toho, zda je konkrétní právo uznáváno a chráněno podle vnitrostátních právních předpisů, zda má jeho majitel nárok zakázat užívání pozdější ochranné známky a jaké podmínky je podle vnitrostátního práva zapotřebí splnit, aby mohlo být právo úspěšně uplatňováno.

V důsledku tohoto dualismu musí úřad uplatňovat jak příslušná ustanovení nařízení o OZEU, tak vnitrostátní právo, kterým se namítané starší právo řídí. Vzhledem k dvoustupňovému průzkumu, který se má podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) provádět, má toto ustanovení jako spojovací článek mezi právem EU a vnitrostátním právem poněkud „hybridní“ povahu.

3 Podmínky čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU

Zde jsou uvedeny podmínky pro úspěšné uplatnění [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#):

1. namítající musí být vlastníkem nezapsané ochranné známky nebo jiného označení používaného v obchodním styku nebo osobou oprávněnou podle rozhodného práva uplatňovat takovéto právo (viz body [3.1](#) a [3.2](#) níže);
2. užívání v obchodním styku, jehož význam není pouze místní (viz bod [3.3](#) níže);

3. vznik přede dnem podání přihlášky OZEU podle rozhodného práva, jímž se toto označení řídí (viz bod 3.4 níže);
4. právo zakázat užívání pozdější ochranné známky podle rozhodného práva, kterým se toto označení řídí (viz bod 3.5 níže).

3.1 Nárok: přímé právo poskytnuté namítajícímu

Právní systémy členských států EU stanoví různé prostředky, jak zabránit užívání pozdějších známek na základě starších označení užívaných v obchodním styku. Má-li však starší právo spadat do působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), musí být poskytnuto konkrétnímu **vlastníkovi** nebo přesné třídě uživatelů, kteří k němu mají **kvazivlastnické právo**, v tom smyslu, že může vyloučit jiné subjekty či zabránit jiným subjektům označení nezákonně užívat. Je tomu tak proto, že [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) je „relativním“ důvodem pro podávání námitek a [čl. 46 odst. 1 písm. c\) nařízení o OZEU](#) stanoví, že námitky mohou podat pouze vlastníci starších známek nebo označení uvedených v [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) a osoby, které jsou oprávněny uplatňovat tato práva podle příslušných vnitrostátních právních předpisů. Jinými slovy, nárok podat námitku ve smyslu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) mají pouze osoby, které na zahájení řízení mají zájem přímo uznaný zákonem.

Například v některých členských státech lze zakázat užívání označení, vede-li k nekalým nebo klamavým obchodním praktikám. Jestliže starší právo v těchto případech postrádá jakoukoli „vlastnickou kvalitu“, nebude spadat pod [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#). Nezáleží na tom, zda jsou tato označení chráněna proti klamavému nebo nekalému užívání podle předpisů upravujících ochranné známky, předpisy o nekalé hospodářské soutěži či jakéhokoli jiného souboru ustanovení. Příkladem v této souvislosti je německé nařízení, kterým se upravuje užívání zeměpisného označení „Solingen“ pro konkrétní výrobky (přístroje, nůžky, nože atd.). Tento zákon by nebyl řádným podkladem námitek podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), protože dotyčné označení postrádá jakoukoli vlastnickou kvalitu a jako takové je spíše veřejného charakteru.

Starší právo	Věc č.
A.O. CUBA	23/10/2008, R 51/2007-4 , CUBAO / CUBA
Neposkytuje-li vnitrostátní právo právnické osobě (ať již veřejné, nebo soukromé) subjektivní právo, které jí umožňuje zakázat užívání pozdější ochranné známky, není splněn „vlastnický požadavek“. Senát dospěl k závěru, že španělský zákon, který uvádí v účinnost dvoustrannou dohodu mezi Španělskem a Kubou o ochraně označení původu „Cuba“, k poskytnutí tohoto subjektivního práva nepostačuje (body 23-27).	

Při posuzování vlastnictví označení užívaného v obchodním styku musí úřad konkrétně analyzovat, zda namítající nabyt práva k označení „v souladu s vnitrostátním právem“ (18/01/2012, [T-304/09](#), BASmALI, EU:T:2012:13).

3.2 Druhy práv spadajících do působnosti čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU

3.2.1 Úvod

Při posuzování toho, jaký druh práv duševního vlastnictví lze podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) uplatnit, a jaký ne, platí evropská norma. Rozdíl vyplývá ze systematiky nařízení o OZEU a zejména z rozlišování mezi druhy starších označení, ze kterých mohou vycházet námitky podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), a druhy dalších práv, jež mohou být podkladem pro prohlášení neplatnosti podle [čl. 60 odst. 2 nařízení o OZEU](#). Zatímco v [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) se odkazuje na pojem **označení** („nezapsané ochranné známky nebo... jiného označení“), v [čl. 60 odst. 2 nařízení o OZEU](#) se odkazuje na širší soubor práv: a) právo na jméno; b) právo k vlastní podobě; c) právo autorské a d) právo k průmyslovému vlastnictví.

Ačkoli tedy označení, kterých se týká [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), spadají do široké kategorie „práv k průmyslovému vlastnictví“, ne všechna práva k průmyslovému vlastnictví jsou „označení“ pro účely [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#). Protože toto rozlišení je obsaženo v nařízení o OZEU, zařídění práva podle příslušného vnitrostátního práva není rozhodující a je nepodstatné, zda vnitrostátní právo, kterým se příslušné označení nebo právo k průmyslovému vlastnictví řídí, upravuje oba druhy práv v jednom a totéž zákoně.

Tyto druhy práv spadají do působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#):

- „nezapsané ochranné známky“ a
- „jiná označení užívaná v obchodním styku“, např.:
 - obchodní názvy,
 - názvy podniku
 - názvy publikací nebo podobných děl,
 - názvy domén.

Kategorie „jiná označení užívaná v obchodním styku“ ve smyslu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) zahrnuje hlavně nezapsaná označení. Skutečnost, že označení je také zapsáno v souladu s požadavky příslušného vnitrostátního práva, však nebrání tomu, aby bylo možné je uplatnit podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#).

3.2.2 Nezapsané ochranné známky

Nezapsané ochranné známky založené na užívání existují v řadě členských států⁽⁵⁹⁾ a jedná se o označení, která uvádějí obchodní původ výrobku nebo služby. Jsou to tedy označení, která plní funkci ochranné známky. Pravidla a podmínky, kterými se řídí nabytí práv podle příslušného vnitrostátního práva, se liší: od prostého užívání po

užívání, jež získalo dobré jméno. Ani rozsah jejich ochrany není jednotný, ačkoli se obecně dosti podobá rozsahu ochrany podle ustanovení nařízení o OZEU, která se týkají zapsaných ochranných známek.

Existence těchto práv v členských státech se promítá do [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), který vlastníkům nezapsaných známek poskytuje možnost zabránit zápisu přihlášky OZEU, pokud by podle příslušného vnitrostátního práva uspěli se zákazem užití uvedené přihlášky OZEU, když prokážou splnění podmínek stanovených vnitrostátním právem pro zákaz užívání pozdější OZEU i ostatních podmínek [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#). Jelikož nezapsané ochranné známky nejsou chráněny na úrovni EU, není způsobilým základem pro podání námítky „nezapsaná ochranná známka Evropské unie“.

Příklad: 17/03/2011, [R 1529/2010-1](#), GLADIATOR / GLADIATOR, kdy se účastníci odvolávali na nezapsanou ochrannou známku v České republice, a 05/11/2007, [R 1446/2006-4](#), RM2000T / RM2000T, kdy se účastníci odvolávali na nezapsanou ochrannou známku v Belgii a námitka byla zamítnuta jako neodůvodněná, protože v Belgii nejsou nezapsané ochranné známky chráněny.

3.2.3 Jiná označení užívaná v obchodním styku

„Jiná označení užívaná v obchodním styku“ je široká kategorie, jejíž výčet není v [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) uveden. Aby tato označení spadala do působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), musí mít identifikační funkci, pokud jde o obchodní původ, tedy musí sloužit k identifikaci hospodářské činnosti vykonávané jeho vlastníkem (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 149). [Čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) se nevztahuje na jiné druhy práv duševního vlastnictví, která nejsou „obchodními označeními“, jako jsou patenty, autorská práva nebo práva k průmyslovým vzorům, jež nemají v prvé řadě identifikační funkci, ale chrání technické či umělecké počiny nebo „vzhled“ něčeho.

Níže je uvedeno několik příkladů věcí, které se zabývaly tím, zda je právo „označením“ pro účely [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#).

Starší právo	Věc č.
JOSE PADILLA (autorské právo)	22/06/2010, T-255/08 , EU:T:2010:249

⁵⁹ Benelux, Chorvatsko, Estonsko, Francie, Litva, Maďarsko, Polsko, Rumunsko, Slovinsko a Španělsko nezapsané ochranné známky nechrání (nejsou-li v některých jurisdikcích považovány za obecně známé ve smyslu článku 6bís Pařížské úmluvy).

Soudní dvůr rozhodl, že autorská práva nemohou představovat „označení užívané v obchodním styku“ ve smyslu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#). Ze systematiky článku 52 nařízení č. 40/94 [nyní [článek 60 nařízení o OZEU](#)] totiž vyplývá, že autorské právo není takovýmto označením. Čl. 52 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94 [nyní [čl. 60 odst. 1 písm. c\) nařízení o OZEU](#)] stanoví, že se ochranná známka Evropské unie prohlásí za neplatnou, pokud existuje starší právo uvedené v [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) a jsou splněny podmínky stanovené v tomto odstavci. Čl. 52 odst. 2 písm. c) nařízení č. 40/94 [nyní [čl. 60 odst. 2 písm. c\) nařízení o OZEU](#)] stanoví, že ochranná známka Evropské unie se rovněž prohlásí za neplatnou, může-li být její užívání zakázáno na základě „jiného“ staršího práva, zejména práva autorského. **Z toho plyne, že autorské právo nenáleží ke starším právům podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#).**

Starší právo	Věc č.
Dr. No (autorské právo)	30/06/2009, T-435/05 , EU:T:2009:226
[...] ochrany stanovené autorským právem se nelze dovolávat v rámci námitkového řízení , ale pouze v rámci řízení o prohlášení neplatnosti dotčené ochranné známky Evropské unie (bod 41).	

Starší práva	Věc č.
 a (Průmyslové) vzory Společenství	07/09/2010, B 1 530 875
(Průmyslové) vzory jsou formou duševního vlastnictví, která se týká ozdobných nebo estetických aspektů vzhledu výrobku. (Průmyslové) vzory se považují za výsledek tvůrčí činnosti, který je třeba chránit před neoprávněným kopírováním nebo napodobováním třetími stranami s cílem zajistit přiměřenou návratnost investic. Jsou chráněny jako duševní vlastnictví, ale nejsou obchodními identifikátory ani obchodními označeními. (Průmyslové) vzory se tedy nepovažují za označení užívaná v obchodním styku pro účely čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU.	

3.2.3.1 Obchodní názvy

Obchodní názvy jsou názvy užívané k označení podniků na rozdíl od ochranných známek, které označují výrobky nebo služby vyráběné či uváděné na trh konkrétním podnikem.

Obchodní názvy nejsou nutně totožné s názvem společnosti nebo obchodním názvem zapsaným v obchodním či podobném rejstříku, jelikož obchodní názvy mohou zahrnovat jiné nezapsané názvy jako např. označení, které označuje a odlišuje určitou pobočku. Obchodní názvy jsou chráněny jako výlučná práva ve všech členských státech.

Podle článku 8 Pařížské úmluvy požívají obchodní názvy ochrany, aniž by bylo nutné je zapsat. Vyžadují-li vnitrostátní právní předpisy zápis národních obchodních názvů, příslušné ustanovení na základě článku 8 Pařížské úmluvy neplatí pro obchodní názvy vlastněné státním příslušníkem jiné smluvní strany Pařížské úmluvy. To platí také pro státní příslušníky smluvních stran Dohody WTO.

Pokud jde o uplatňování [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) u obchodních názvů, v případech, kdy je obchodní název uplatňován na základě zákona jednoho z členských států, kde je podmínkou vymáhání práv k obchodnímu názvu zápis, bude úřad tento požadavek uplatňovat, bude-li namítající státním příslušníkem téhož členského státu, ale ve všech ostatních případech jej uplatňovat nebude, neboť by šlo o porušení ustanovení článku 8 Pařížské úmluvy.

Příklady: 16/08/2011, [R 1714/2010-4](#), kdy byl uplatňován španělský obchodní název „JAMON DE HUELVA“.

3.2.3.2 Názvy společností

Název společnosti či firmy je úřední označení podniku, ve většině případů zapsané v příslušném vnitrostátním obchodním rejstříku.

Ustanovení [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) vyžaduje prokázat skutečné užívání, i když vnitrostátní právo poskytuje majiteli tohoto názvu právo zakázat užívání pozdější ochranné známky na základě samotného zápisu. Je-li však podle vnitrostátního práva nezbytným předpokladem ochrany zápis, musí být také prokázán. Jinak by se namítající nemohl odvolávat na žádné vnitrostátní právo.

Příklady: 14/09/2011, [T-485/07](#), O-live, EU:T:2011:467, kde byl uplatňován španělský obchodní název „OLIVE LINE“, a 08/09/2011, [R 21/2011-1](#), kde byl uplatňován francouzský název společnosti „MARIONNAUD PERFUMERIES“.

3.2.3.3 Názvy domén

Název domény je kombinace typografických znaků, která odpovídá jedné nebo několika číselným IP adresám používaným k označení konkrétní internetové stránky či skupině internetových stránek. Jako takový funguje název domény jako „adresa“, která

odkazuje na konkrétní umístění na internetu (euipo.europa.eu) nebo na adresu elektronické pošty (@euipo.europa.eu).

Názvy domén jsou zapsány u organizací nebo obchodních subjektů nazývaných „správci názvů domén“. Ačkoli název domény je jedinečný a může být cenným obchodním majetkem, zápis názvu domény sám o sobě není právem duševního vlastnictví. Těmito zápisy nevzniká žádná forma výlučného práva. Místo toho se „zápisem“ v této souvislosti rozumí smluvní dohoda mezi držitelem názvu domény a správcem názvů domén.

Práva, která mohou být podkladem námitek podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), však mohou vzniknout **užíváním** názvu domény. K tomu může dojít, jestliže užíváním názvu domény název nabývá ochranu podle rozhodného vnitrostátního práva jako nezapsaná ochranná známka nebo obchodní označení identifikující obchodní původ.

Příklady: 07/12/2011, [R 275/2011-1](#), kdy byla uplatněna práva založená na užívání názvu německé domény „lucky-pet.de“; [B 1 719 379](#), kdy byla uplatněna práva založená na užívání názvu francouzské domény „Helloresto.fr“; 14/05/2013, [T-321/11](#) a [T-322/11](#), Partito della libertà, EU:T:2013:240, kdy byla uplatněna práva založená na užívání názvu italské domény „partidodellaliberta.it“ a Tribunál měl za to, že odkazy na tuto stránku v italském tisku samy o sobě nezakládaly její užívání v rámci obchodní činnosti.

3.2.3.4 Názvy

Názvy časopisů a jiných publikací nebo názvy podobných kategorií děl, jako jsou filmy, televizní seriály atd., spadají pod [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), pouze jsou-li podle rozhodného vnitrostátního práva chráněny jako obchodní označení identifikující obchodní původ.

Skutečnost, že proti pozdější ochranné známce lze podle příslušných vnitrostátních právních předpisů uplatnit autorské právo k názvu díla, nemá pro účely [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) význam. Jak je uvedeno výše, i když právo k autorskému právu lze použít k prohlášení OZEU za neplatnou podle [čl. 60 odst. 2 nařízení o OZEU](#), do rozsahu působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) spadá, pouze má-li název „identifikační“ funkci a slouží-li jako obchodní označení identifikující obchodní původ. Mají-li být tedy tato označení vykládána v souladu s [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) v souvislosti s námitkovým řízením, musí vnitrostátní právo stanovit ochranu, která je nezávislá na ochraně uznávané autorským právem (30/06/2009, [T-435/05](#), Dr. No, EU:T:2009:226, § 41–43.)

Jako u všech práv podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) musí být název užíván v obchodním styku. To bude obvykle vyžadovat, aby dílo, ke kterému se název váže, bylo uvedeno na trh. Váže-li se název k službě (například k televiznímu pořadu), musí být tato služba zpřístupněna. Budou však existovat případy, kdy ke vzniku práv může postačovat reklama před užíváním a kdy tato reklama bude představovat „užívání“ ve smyslu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#). Ve všech případech musí být název užíván jako údaj o obchodním původu dotyčných výrobků a služeb. Je-li název užíván pouze

k označení uměleckého původu díla, toto užívání nespadá do rozsahu působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) (30/06/2009, [T-435/05](#), Dr. No, EU:T:2009:226, § 25–31).

Příklad: 12/01/2012, [R 181/2011-1](#), kdy byl uplatňován název časopisu „ART“.

3.3 Požadavky na užívání

Má-li být uplatnění [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) v námitkovém řízení úspěšné, musí být starší práva užívána. V úvahu je nutné vzít dvě různé normy o požadavcích na užívání:

- vnitrostátní normu a
- evropskou normu.

Obě normy o požadavcích na užívání se však zřetelně překrývají. Nesmí na ně být nahlíženo samostatně, ale musí být posuzovány společně. To platí zejména pro „intenzitu užívání“ podle vnitrostátní normy a „užívání v obchodním styku, jehož význam není pouze místní“, podle evropské normy.

3.3.1 Vnitrostátní norma

Vnitrostátní norma je relevantní, jelikož vymezuje rozsah ochrany starších práv, která často nejsou snadno rozpoznatelná, a to tím spíše, že jejich ochrana není harmonizována na úrovni EU (viz níže [bod 3.5.2](#) o rozsahu ochrany). Tato norma určuje existenci vnitrostátního práva a podmínky ochrany. U nezapsaných ochranných známek a obchodních označení identifikujících obchodní původ, které nevyžadují zápis, představuje užívání jedinou věcnou premisu odůvodňující existenci práva, včetně zjištění začátku jeho existence. Vnitrostátní norma také předepisuje intenzitu užívání podle příslušného vnitrostátního práva, která se může pohybovat od pouhého prvního užití v obchodním styku po užívání vyžadující známost nebo dobré jméno.

Například právo na nezapsanou ochrannou známku v Dánsku se nabývá **pouhým zahájením jejího užívání** na dánském území.

V Německu se však právo k nezapsané ochranné známce nabývá **užíváním, které vedlo k uznání příslušnou veřejností za ochrannou známku** (dále jen *Verkehrsgeltung*). Podle judikatury vyžadují označení s rozlišovací způsobilostí 20 až 25% známost, kdežto označení postrádající rozlišovací způsobilost musí prokázat známost u 50 % příslušné veřejnosti.

3.3.2 Evropská norma – užívání v obchodním styku, jehož význam není pouze místní

Existence starší nezapsané ochranné známky nebo jiného označení je podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) dobrým důvodem k námitkám, jestliže označení splňuje mimo jiné podmínku, že musí být **užíváno v obchodním styku** a význam tohoto užívání **není pouze místní**.

Obě podmínky uvedené výše vyplývají ze samotného znění [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) (opětovně v [čl. 7 odst. 2 písm. d\) přeneseného nařízení o OZEU](#)), a musí být tedy vykládány s ohledem na právo EU. Společným účelem obou podmínek stanovených v [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) je totiž omezit kolize mezi označeními tak, že se zabrání tomu, aby starší právo, které není dostatečně charakteristické, tj. vlivné a významné v obchodním styku, mohlo bránit zápisu nové ochranné známky Evropské unie. Taková možnost námitek musí být vyhrazena označením, která jsou **skutečně přítomná** na svých příslušných trzích (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 157).

3.3.2.1 Užívání v obchodním styku

Prvním požadavkem podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) je, že označení musí být užíváno v obchodním styku.

Pojem „užívání v obchodním styku“ v souladu s [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) není stejný jako „řádné užívání“ v souladu s [čl. 47 odst. 2 a 3 nařízení o OZEU](#) (30/09/2010, [T-534/08](#), Granuflex, EU:T:2010:417, § 24–27). Cíle a podmínky související s důkazem o řádném užívání zapsaných ochranných známek Evropské unie nebo národních ochranných známek se liší od cílů a podmínek souvisejících s důkazem o užívání označení v obchodním styku uvedeným v [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) (09/07/2010, [T-430/08](#), Grain Millers, EU:T:2010:304, § 26; 29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 143). Užívání tedy musí být vykládáno podle konkrétního typu dotyčného práva.

Soudní dvůr rozhodl, že „užíváním označení v obchodním styku“ ve smyslu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) se rozumí užívání označení „v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je hospodářská výhoda, a nikoli v soukromé oblasti“ (12/11/2002, [C-206/01](#), Arsenal, EU:C:2002:651, § 40; 25/01/2007, [C-48/05](#), Opel, EU:C:2007:55, § 18; 11/09/2007, [C-17/06](#), Céline, EU:C:2007:497, § 17).

Soudní dvůr však také rozhodl, že bezplatné dodávky lze zohlednit za účelem ověření podmínky užívání uplatňovaného staršího práva v obchodním styku, jelikož mohly být prováděny v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je dosažení hospodářských výhod, a sice získání nových odbytišť (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 152).

Co se týče **doby užívání** označení, musí namítající prokázat, že k užívání došlo před podáním přihlášky OZEU nebo popřípadě přede dnem vzniku práva přednosti (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 166–168).

Starší označení	Věc č.
BUD	29/03/2011, C-96/09 P , EU:C:2011:189

Soudní dvůr se zabýval tím, zda užívání výlučně nebo převážně mezi podáním přihlášky k zápisu a jejím zveřejněním je dostatečné ke splnění požadavku na užívání. Jeden z účastníků tvrdil, že před podáním přihlášky OZEU musí dojít pouze k **nabytí** práva, nikoli k jeho **užívání**. Soudní dvůr uplatnil totéž časové kritérium jako u nabytí práva a rozhodl, že k užívání musí dojít **před** podáním přihlášky. Soudní dvůr se domníval, že s ohledem na značnou dobu, která může uplynout mezi podáním přihlášky a jejím zveřejněním, povinnost užívat označení v obchodním styku před podáním přihlášky zaručuje, že uváděné užívání dotčeného označení je skutečným užíváním, a nikoli jednáním, jehož účelem je pouze zabránit zápisu nové ochranné známky (body 166–168).

Kromě toho musí být z důkazů jasné, že užívání pokračují ke dni podání námítky. V této souvislosti [čl. 7 odst. 2 písm. d\) přeneseného nařízení o OZEU](#) výslovně stanoví, že pokud se námitka podává na základě staršího práva ve smyslu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), musí namítající předložit důkazy o jeho nabytí, **pokračující existenci** a rozsahu ochrany tohoto práva (zdůraznění doplněno).

Následuje příklad věci týkající se řízení o neplatnosti *inter partes*. Odůvodnění a zjištění také platí pro námítky vzhledem k tomu, že [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) lze uplatnit jako důvod jak v námitkovém řízení, tak v řízení o prohlášení neplatnosti.

Starší označení	Věc č.
BAMBOLINA (nezapsaná známka v řadě členských států)	30/07/2010, 3 728 C (potvrzeno 03/08/2011, R 1822/2010-2 ; 23/10/2013, T-581/11 , EU:T:2013:553)
Z důkazů vyplývalo užívání nezapsané ochranné známky v obchodním styku po dobu tří let, která nezahrnovala poslední dva roky před datem podání návrhu na prohlášení neplatnosti. Zrušovací oddělení rozhodlo, že starší nezapsané označení, o které se návrh na prohlášení neplatnosti opírá, musí být užíváno v době podání návrhu. Protože u těchto označení představuje užívání věcný předpoklad, který odůvodňuje existenci práva, musí tentýž věcný předpoklad stále existovat a být prokázán k datu podání návrhu na prohlášení neplatnosti (30/07/2010, 3 728 C , body 25–28). Senát nález zrušovacího oddělení potvrdil a dodal, že pravidlo 19 odst. 1 a pravidlo 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95 [nyní čl. 7 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 písm. d) přeneseného nařízení o OZEU] stanoví, že jsou-li námítky založeny na čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU , musí být ve lhůtě poskytnuté úřadem k předložení nebo doplnění skutečností, důkazů či argumentů na podporu námitek uvedeny mimo jiné důkazy o „pokračující existenci“ daného práva. Neprokázání existence, platnosti a rozsahu ochrany starší známky nebo práva v uvedené lhůtě povede k zamítnutí námitek jako neodůvodněných. Senát se domnívá, že tato ustanovení se použila <i>mutatis mutandis</i> na řízení o zrušení nebo o prohlášení neplatnosti (03/08/2011, R 1822/2010-2 , bod 15).	

Požadavek, aby bylo označení užíváno v obchodním styku, musí být, jak je uvedeno výše, vykládán s ohledem na právo EU. Je nutné jej odlišovat od požadavků stanovených podle použitelných vnitrostátních zákonů, které mohou stanovit zvláštní požadavky, pokud jde o **intenzitu užívání**.

Evropský požadavek na užívání předepsaný [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) platí nezávisle na tom, zda vnitrostátní právo povoluje zákaz pozdější ochranné známky na základě samotného zápisu označení, tj. bez jakéhokoli požadavku na užívání. Následuje příklad, kdy se namítající opíral o zápis obchodního názvu na vnitrostátní úrovni, ale neprokázal, že označení je užíváno v obchodním styku.

Starší označení	Věc č.
NACIONAL (portugalský název pobočky)	07/02/2010, R 693/2011-2
Podle čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU skutečnost, že namítající mohl v souladu s portugalským právem nabýt výlučná práva zjevně vymahatelná vůči pozdějším ochranným známkám na základě zápisu „názvu pobočky“, namítajícího nezbavuje povinnosti prokázat, že dotyčné označení je užíváno v obchodním styku, jehož význam není pouze místní. Pouhá skutečnost, že označení je zapsáno v souladu s příslušnými portugalskými právními předpisy, sama o sobě k uplatnění čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU nepostačuje (body 20–26).	

V závislosti na rozhodném vnitrostátním právu může mít namítající povinnost prokázat nejen to, že označení, o něž se opírá, je užíváno v obchodním styku (což je, jak bylo uvedeno, požadavek podle práva EU), ale také že je **zapsáno u příslušných vnitrostátních orgánů**. Nestačilo by splnit požadavek Evropské unie na „užívání v obchodním styku“, není-li splněn požadavek na zápis. Podle některých vnitrostátních zákonů však lze uplatnit práva na název společnosti, byl-li název společnosti užíván, před zápisem subjektu do obchodního rejstříku. Následuje příklad, kdy namítající uplatnil starší práva na název společnosti užívaný v obchodním styku v Německu, jenž v době podání napadené přihlášky OZEU nebyl zapsán.

Starší označení	Věc č.
Grain Millers GmbH & Co. KG (německý název společnosti)	09/07/2010, T-430/08 , EU:T:2010:304
Namítající podle čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU uplatnil název společnosti „Grain Millers GmbH & Co. KG“ užívaný v obchodním styku v Německu pro „mouku, zejména pšeničnou mouku a žitnou mouku“. Namítající tedy uplatňoval nárok na název společnosti GmbH (Gesellschaft mit beschränkter Haftung, česky „společnost s ručením omezeným“). Přihlašovatel tvrdil, že podle čl. 11 odst. 1 německého zákona o společnostech s ručením omezeným (GmbH Gesetz) společnost s ručením omezeným před svým zápisem neexistuje, a že namítající tedy nemá nárok opírat se na podporu svých námitek o obchodní název svého podniku, protože společnost byla zapsána až po podání napadené přihlášky OZEU. Tribunál zaujal jiný názor a rozhodl, že podle judikatury německých soudů existuje právo na název podniku podle § 5 odst. 2 zákona Markengesetz od prvního užití v obchodním styku, aniž by bylo povinné ji zapsat (bod 36).	

Označení je užíváno v obchodním styku, je-li užíváno v kontextu **obchodní činnosti**, jejímž cílem je **hospodářská výhoda**, a nikoli v soukromé oblasti.

Úřad tedy námitky zamítne, nebude-li uplatňované označení skutečně užíváno. Následují příklady, kdy namítající tento základní požadavek nesplnil.

Starší označení	Věc č.
Octopussy (název filmu, o němž se tvrdilo, že byl užit v obchodním styku mimo jiné v Německu)	20/04/2010, R 526/2008-4
Namítající jen předložil obecné informace, jež vysvětlily obsah filmu, jeho postavy, hrubá čísla, videonabídky na internetu a reklamy bez podrobností o příslušném trhu. Údaje týkající se obratu jsou rovněž nedostatečné, protože jsou příliš širokým a obecným odkazem na činnosti provozované namítajícím a neuvádějí oblast činnosti ani dotčená území. Ze stejného důvodu údaje z periodika týkající se příjmů ze vstupného na film nemají vliv na užívání označení v Německu. Ostatní články z tisku předložené namítajícím se týkají témat, jež neumožňují prokázat užívání označení v uvedených členských státech. Licenční dohody o reklamním prodeji nejsou důkazem o užívání označení jako názvu filmu. A konečně, pouhá skutečnost, že film byl celosvětově úspěšný, nemůže nahradit povinnost namítajícího předložit konkrétní důkazy v souvislosti s členskými státy, v nichž uplatňuje ochranu podle čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU (bod 26).	

Starší označení	Věc č.
„lucky-pet.de“ (německý název domény)	07/12/2011, R 275/2011-1
Namítající se v souladu s čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU odvolával na název domény „lucky-pet.de“ užívaný v obchodním styku v Německu pro „podložky pro zvířata; maloobchodní služby související s potřebami pro domácí zvířata“. Nebylo prokázáno, že význam užívání domény pro uplatňované výrobky a služby nebyl pouze místní. Poskytnuté faktury a katalog pouze uvádějí internetovou adresu www.lucky-pet.de . Nedokazují však, že internetová stránka www.lucky-pet.de je navštěvována, a pokud ano, v jaké míře. Žádný dokument neuváděl ani neprokázal, kolik lidí internetovou stránku navštívilo a objednalo si výrobky elektronickou poštou (bod 31).	

3.3.2.2 Užívání většího než místního významu

Práva, která spadají do působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), lze uplatnit, jen není-li význam jejich užívání pouze místní. Tento požadavek platí pro všechna práva v rozsahu působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), tj. jak pro nezapsané ochranné známky, tak pro jiná obchodní označení identifikující obchodní původ. Vlastníci práv,

jejichž užívání má pouze místní význam, si podle [článku 138 nařízení o OZEU](#) ponechají svá výlučná práva dle rozhodného vnitrostátního práva.

Otázka, zda užívání nezapsaného označení má větší než místní význam, bude zodpovězena uplatněním jednotné evropské normy (18/04/2013, [T-506/11](#) a [T-507/11](#), Peek & Cloppenburg, EU:T:2013:197, § 19, 47–48).

Tribunál rozhodl, že význam označení užívaného k označení konkrétních obchodních činností musí být stanoven v souvislosti s identifikační funkcí tohoto označení. Toto posouzení vyžaduje zohlednit zaprvé **zeměpisný rozměr** významu označení, to znamená území, na kterém je užíváno k označení hospodářské činnosti svého vlastníka, jak to vyplývá z doslovného výkladu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#). Zadruhé je třeba zohlednit **hospodářský rozměr** významu označení, který je posuzován s ohledem na dobu, po kterou plnilo svou funkci v obchodním styku, a na stupeň jeho užívání s ohledem na skupinu příjemců, mezi nimiž se dotčené označení stalo známým jakožto rozlišovací prvek, a sice spotřebitele, konkurenty, případně dodavatele, nebo také s ohledem na šíření označení, například prostřednictvím reklamy nebo na internetu (24/03/2009, [T-318/06](#) – [T-321/06](#), General Optica, EU:T:2009:77, § 36–37; 30/09/2010, [T-534/08](#), Granuflex, EU:T:2010:417, § 19).

Soudní dvůr objasnil, že význam označení tedy nemůže záviset pouze na zeměpisném rozsahu jeho ochrany, protože kdyby tomu tak bylo, označení, u něhož není rozsah ochrany pouze místní, by pouze na základě této skutečnosti mohlo zabránit zápisu ochranné známky Evropské unie, a to i kdyby bylo užíváno v obchodním styku pouze okrajově. Označení musí být užíváno dostatečně významným způsobem v obchodním styku a mít zeměpisný rozsah, který není pouze místní, to znamená, že pokud lze považovat území ochrany tohoto označení za jiné než místní, dochází k tomuto užívání na **podstatné části tohoto území** (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 158–159).

Nelze však předem abstraktně stanovit, která část území musí být použita k prokázání toho, že význam užívání označení není pouze místní. Význam označení tedy musí být posuzován *in concreto* podle okolností každého případu.

Kritérium „**nejen místního významu**“ znamená tedy víc než jen **zeměpisný průzkum**. Musí být také vyhodnocen **hospodářský dopad** užívání označení. Je nutné posoudit prvky, na které se musí vztahovat důkazy:

1. intenzitu užívání (prodej pod označením);
2. délku užívání;
3. rozšíření výrobků (místo, kde se nacházejí zákazníci);
4. reklamu pod označením a sdělovací prostředky využívané k uvedené reklamě, včetně šíření reklamy.

V tomto příkladu bylo shledáno, že jak zeměpisný, tak hospodářský rozměr užívání označení tyto normy splňuje.

Starší označení	Věc č.
-----------------	--------

GLADIATOR (nezapsaná ochranná známka v České republice)	17/03/2011, R 1529/2010-1
Přibližně 230 faktur postačuje k závěru, že označení GLADIATOR je užíváno v obchodním styku pro „všechna terénní vozidla“. Jsou vystaveny klientům namítajícího v českých městech, jako je Praha, Kraslice, Dolní Lánov, Pelhřimov, Opava, Božkov, Plzeň, a v mnoha jiných českých městech, jež pokrývají mnoho různých oblastí České republiky. Dále katalogy a časopisy „4X4 Style“ z roku 2007 jsou napsány česky a je velmi pravděpodobné, že jsou šířeny na různých místech v České republice. Zjištění, že označení je užíváno v obchodním styku, dokládají dokumenty, jako je seznam distributorů, katalogy a časopisy (body 22–33).	

Pokud jde o užívání označení, obecně platí, že význam je pouze místní v případě území pouhého jednoho města, a to i velkého města nebo regionálního okresu nebo provincie. Bude záviset na okolnostech věci (viz příklady níže). Důležitým rozsudkem v této souvislosti je rozsudek vynesený Tribunálem ve věci *General Óptica*, kde bylo užívání označení omezeno na konkrétní místo, a nestačilo tedy ke splnění předepsaných požadavků.

Starší označení	Věc č.
Generalóptica (portugalský název pobočky)	24/03/2009, T-318/06 – T-321/06 , EU:T:2009:77
Z důkazů předložených namítajícím nevyplyvá, že význam označení uplatněného v projednávaném případě není pouze místní ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU . Jak odvolací senát konstatoval v bodě 33 napadených rozhodnutí, z dokumentů předložených namítajícím vyplývá, že v okamžiku podání přihlášky prvních dvou ochranných známek Evropské unie k zápisu bylo předmětné označení užíváno téměř deset let pouze k označení podniku přístupného veřejnosti v portugalské lokalitě Vila Nova de Famalicão, která čítá 120 000 obyvatel. I přes svá vysvětlení během jednání přihlašovatel nepředložil žádný důkaz o známosti označení mezi spotřebiteli, ani o jeho obchodních vztazích mimo výše uvedenou lokalitu. Stejně tak přihlašovatel neprokázal, že by vyvinul jakoukoli reklamní činnost za účelem zajištění prodejní podpory svého podniku mimo uvedené město. Je tedy třeba mít za to, že název podniku Generalóptica má význam striktně místní ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU (bod 44).	

Starší označení	Věc č.
-----------------	--------

FORTRESS FORTRESS INVESTMENTS FORTRESS INVESTMENT GROUP (nezapsané ochranné známky ve Spojeném království)	01/04/2011, R 354/2009-2 08/03/2011, R 355/2009-2
Skutečnost, že se navrhovatel prohlášení neplatnosti zabýval pořizováním, zpětným pronájmem a správou celostátních majetkových portfolií významných institucí a společností ze Spojeného království, dokazuje, že význam užívání nebyl pouze místní. Skutečnost, že užívání je omezeno na Londýn, má význam v tom smyslu, že Londýn je sídlem téměř všech vládních institucí a orgánů a domovem City of London, jednoho z předních světových finančních středisek. Hospodářský rozměr významu označení byl významný, neboť přibližně od poloviny roku 2000 měl již navrhovatel prohlášení neplatnosti ve správě vlastní kapitál přesahující 1 miliardu USD. Dále je významná skupina příjemců, kterým je označení známé, neboť zahrnovala významné aktéry ve finanční oblasti a veřejné instituce Spojeného království. Také šíření označení bylo významné, viz pozornost, která mu byla věnována ve vnitrostátním a specializovaném tisku. Význam užívání v obchodním styku tedy nebyl pouze místní (body 49–51).	

Názor, že užívání označení, na něž se odkazuje v obchodním styku musí být prokázáno na území členského státu / členských států, kde je požadována ochrana, není neslučitelný s užíváním označení v souvislosti s **přeshraničními obchodními transakcemi**.

Starší označení	Věc č.
GRAIN MILLERS (německý název podniku)	09/07/2010, T-430/08 , EU:T:2010:304
Užívání názvu podniku v souvislosti s dovozem výrobků z jiného státu (v tomto případě se dokumenty o transakci uzavřené namítajícím týkají dovozu pšenice z Rumunska do Německa) je skutečně užíváním v kontextu obchodní činnosti, jejímž cílem je hospodářská výhoda, neboť dovoz a vývoz je běžnou každodenní činností podniku, jež se nutně týká alespoň dvou států (bod 41).	

Následují příklady, kdy namítající neprokázal, že **hospodářský rozměr** užívání dotčených označení postačuje ke splnění předepsaných zákonných požadavků:

Starší označení	Věc č.
-----------------	--------

BRIGHTON (nezapsané ochranné známky ve Spojeném království, Irsku, Německu a Itálii)	30/06/2010, R 408/2009-4 (potvrzeno 27/09/2011, T-403/10 , EU:T:2011:538, § 38–40; zamítnuto 27/09/2012, C-624/11 P , EU:C:2012:598, § 40–50)
Z grafu prodeje poskytnutého namítajícím vyplývá, že prodejní činnosti v dotčených členských státech nebyly v průběhu času stálé, neboť v určitých letech zjevně nedošlo k žádnému prodeji a v jiných byly příjmy z prodeje skutečně velmi nízké. Údaje o prodeji tedy svědčí o tom, že namítající nedokázal udržet intenzitu užívání označení po dobu tří po sobě následujících let. V uvedených případech je nepravděpodobné, že si veřejnost dokázala známku zapamatovat jako označení původu. Namítající nepředložil žádný důkaz týkající se reklamy na známky a jejich propagace, do níž v dotčených členských státech investoval, ani jiný materiál, ze kterého vyplývá, že se dotyčná označení zavedla na trhu v takovém rozsahu, že odůvodňují nabytí výlučných práv na nezapsané ochranné známky (body 12–21).	

Starší označení	Věc č.
 (řecká nezapsaná známka)	01/06/2011, R 242/2010-1
Ačkoli dokumenty potvrzují zeměpisný rozsah ochranné známky v Řecku, důkazy týkající se časového rozsahu údajného užívání jsou zjevně nedostatečné. Poslední datovaný dokument je z roku 1997, tj. sedm let před podáním napadené přihlášky. Navíc nejnovější dokumenty, ve kterých je uvedena ochranná známka „ESKIMO“, jsou faktury z let 1991 až 1994. Dokazují pouze prodej necelých 100 kusů za celé tyto čtyři roky, což nelze považovat za dostatečný důkaz o užívání známky jako obchodního ukazatele namítajícím (body 27–28).	

Starší označení	Věc č.
Up Way Systems – Representações Unipessoal LDA (portugalský název společnosti)	25/01/2013, R 274/2012-5
Tři faktury určené společností v portugalském regionu Porto na celkovou částku 16 314 EUR nedokazují, že označení bylo užíváno v obchodním styku, vzhledem k cenové hladině stavebních materiálů a stavebních služeb obecně (body 20–23).	

3.3.2.3 Povaha užívání

Užívání označení uplatňované podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) musí být užíváno v souladu se základní **funkcí** takového označení. To znamená, že pokud se namítající opírá o nezapsanou ochrannou známku, důkaz o užívání označení jakožto názvu společnosti by k odůvodnění staršího práva nepostačoval.

Následuje příklad, kdy z důkazů vyplývá užívání označení, jehož funkce neodpovídá funkci uplatňovaného označení.

Starší označení	Věc č.
JAMON DE HUELVA (španělský obchodní název)	16/08/2011, R 1714/2010-4
Důkaz poskytnutý za účelem odůvodnění užívání označení Jamón de Huelva se téměř výlučně týká označení původu Jamón de Huelva. Označení původu a obchodní názvy jsou velmi rozdílné právní pojmy, jelikož neoznačují konkrétní obchodní původ, ale jedná se o zeměpisná označení týkající se zemědělských nebo potravinářských výrobků, jejichž jakost či vlastnosti jsou převážně nebo výlučně dány zeměpisným prostředím, ve kterém jsou vyrobeny, zpracovány či upraveny. Námitky založené na užívání obchodního názvu Jamón de Huelva ve Španělsku musí být zamítnuty vzhledem ke skutečnosti, že poskytnutý důkaz se netýká tohoto právního pojetí a neurčuje konkrétní obchodní činnost, ale činnosti související s označením původu a s jeho dozorčí radou (body 34–37).	

Požadavek, že označení musí být užíváno v obchodním styku v souladu se svou konkrétní hospodářskou funkcí, nevylučuje možnost, že jedno označení lze užívat k několika účelům.

Je běžnou tržní praxí také užívat názvy společností nebo obchodní názvy jako ochranné známky, buď samotné, či společně s jinými identifikátory výrobků. Je tomu tak v případě užívání „domácí ochranné známky“, tj. označení, které se obvykle shoduje s názvem společnosti nebo obchodním názvem výrobce a které neoznačuje jen výrobek či službu jako takovou, ale také představuje přímou spojitost mezi jednou nebo více skupinami výrobků/služeb a konkrétním podnikem.

Proto v závislosti na konkrétních okolnostech věci může v případech, kdy namítající uplatňuje nezapsanou ochrannou známku, užívání téhož označení jakožto název společnosti nebo obchodní název také plnit funkci označení původu dotčených výrobků/služeb (tedy funkci ochranné známky), pokud je označení užíváno takovým způsobem, že dojde k vytvoření spojitosti mezi označením tvořícím jméno společnosti či obchodní jméno a zbožím uváděným na trh nebo poskytovanými službami (11/09/2007, [C-17/06](#), Céline, EU:C:2007:497, § 22–23).

Jelikož pro námitky založené na zeměpisných označeních podaných přede dnem vstupu [nařízení \(EU\) 2015/2424, kterým se mění nařízení Rady \(ES\) č. 207/2009 o ochranné známce Společenství](#), v platnost, tj. 23/03/2016, platí i nadále ustanovení [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), má namítající i nadále povinnost **prokázat, že**

zeměpisné označení se užívá v obchodním styku, jehož význam není pouze místní. Užívání musí být v souladu se základní funkcí takového označení, tedy **zaručit spotřebitelům v obchodním styku zeměpisný původ výrobků a jejich specifické vnitřní vlastnosti** (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 147, 149). Dokumenty, které zmiňují zeměpisné označení výlučně v neobchodních souvislostech, proto pro účely [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) nestačí.

3.4 Starší právo

Právo uplatněné podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) musí být starší než přihláška OZEU. S cílem určit, které z kolidujících práv je starší, musí být porovnána příslušná data získání práv.

- U **přihlášky OZEU** je to datum podání nebo jakýkoli den vzniku právoplatně uplatňovaného práva přednosti (dále jen „den přihlášení OZEU“). Uplatnění seniority, i když se týká členských států, kde údajně existuje jiné starší právo, není relevantní.
- Pokud jde o **právo spadající do působnosti čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU**, je rozhodující příslušné datum získání výlučných práv podle vnitrostátního práva (07/05/2013, [T-579/10](#), makro, EU:T:2013:232, kde Tribunál potvrdil zamítnutí důkazů předložených navrhovatelem prohlášení neplatnosti a týkajících se období po podání přihlášky OZEU ze strany majitele, o němž rozhodl odvolací senát (§ 70)).

Pokud podle vnitrostátního práva postačí pouhé užívání, musí toto užívání započít přede dnem přihlášení OZEU. Je-li požadována známost v obchodním styku nebo dobré jméno, musí být nabyty přede dnem přihlášení OZEU. Budou-li tyto podmínky splněny až po dni přihlášení OZEU, budou muset být námitky zamítnuty.

3.5 Právo zakázat užívání pozdější ochranné známky podle rozhodného práva

Starší práva spadající do působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) jsou chráněna, poskytují-li svým vlastníkům podle rozhodného práva právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

To vyžaduje zaprvé zjištění, že podle rozhodného práva představují dotčený typ práv čistě teoreticky výlučná práva vymahatelná prostřednictvím soudního opatření vůči pozdější známce, a zadruhé zjištění, že ve vlastním posuzovaném případě existují podmínky pro naplnění tohoto opatření, kdyby známka, která je předmětem napadené přihlášky OZEU, byla užívána na dotyčném území (rozsah ochrany) (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 190). Obě otázky musí být zodpovězeny v souladu s rozhodným právem.

3.5.1 Právo zakázat užívání

Ustanovení [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) požaduje právo, které poskytuje vlastníkovu právo zakázat **užívání** pozdější ochranné známky. Namítající by tedy měl uplatnit a předložit tato ustanovení právních předpisů, o něž se lze opřít v žalobě pro porušení, aby se zabránilo neoprávněnému užití.

Lze však akceptovat rovněž ustanovení právních předpisů zakazující nebo zrušující platnost **zápisu** pozdějšího označení. Právo podat námitku proti zápisu pozdějšího označení implicitně zahrnuje právo podat námitku proti užití tohoto označení. Podáním námítky proti zápisu pozdějšího označení zajistí vlastník staršího práva účinnou ochranu proti případnému budoucímu užití této známky. Pojem „právo zakázat užívání pozdější ochranné známky“ zahrnuje případ, v němž vlastník označení měl podle platných právních předpisů pravomoc zabránit tomuto užívání prostřednictvím žaloby na neplatnost následné ochranné známky (21/10/2014, [T-453/11](#), Laguiole, EU:T:2014:901, § 37; 24/10/2018, [T-435/12](#), 42 NÍŽE(OBR. ZNÁMKA) / VODKA 42 (OBR. ZNÁMKA), EU:T:2018:715, § 98–102; 19/04/2018, [C-75/17P](#), PALLADIUM PALACE IBIZA RESORT & SPA (obr.), EU:C:2018:269, § 60).

3.5.2 Rozsah ochrany

V případě řady, ne-li většiny práv spadajících do působnosti [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) jsou nezbytné předpoklady vnitrostátních právních předpisů docela podobné nezbytným předpokladům uplatňovaným v případě střetů mezi ochrannými známkami, se kterými jsou průzkumoví referenti úřadu obeznámeni; konkrétně jde o pravděpodobnost záměny, újmu na dobrém jménu nebo rozlišovací způsobilost.

Například nezapsané ochranné známky jsou obvykle chráněny před pozdějšími známkami pro případ nebezpečí záměny, a tudíž v souladu s těmiž kritérii, která platí pro střet mezi zapsanými známkami, konkrétně totožnost nebo podobnost označení, totožnost nebo podobnost výrobků či služeb atd. V těchto případech mohou být na [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) snadno přenesena kritéria vypracovaná soudy a úřadem pro použití [čl. 8 odst. 1 nařízení o OZEU](#), pokud daný účastník netvrdí, že v příslušné judikatuře vnitrostátních soudů se uplatňuje odlišný přístup.

Stanoví-li rozhodné vnitrostátní právo ochranu nezapsaných ochranných známek, která se liší od ochrany uvedené v [čl. 8 odst. 1 nařízení o OZEU](#), vyplývá rozsah ochrany uplatňovaného staršího práva z vnitrostátního práva. Jestliže například rozhodné vnitrostátní právo poskytuje za určitých podmínek také ochranu nezapsaným známkám vztahujícím se na odlišné výrobky a služby, bude tatáž ochrana poskytnuta podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#).

4 Důkazy o rozhodném právu, jímž se řídí dané označení

4.1 Důkazní břemeno

Podle [čl. 95 odst. 1 nařízení o OZEU](#) nese ve všech věcech *inter partes* důkazní břemeno účastník, který uplatňuje konkrétní nárok nebo předkládá konkrétní tvrzení; je na něm poskytnout úřadu potřebné skutečnosti a argumenty k odůvodnění nároku. Na rozdíl od jiných důvodů uvedených v [článku 8 nařízení o OZEU](#), [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) neupřesňuje podmínky pro nabytí a oblast působnosti uplatňovaného staršího práva. Jedná se o rámcové ustanovení, kde namítající musí poskytnout konkrétní podrobnosti rozhodného práva.

Ustanovení [čl. 7 odst. 2 písm. d\) přeneseného nařízení o OZEU](#) stanoví, že pokud se námitka podává na základě staršího práva ve smyslu [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#), musí namítající mimo jiné předložit důkazy o jeho nabytí, pokračující existenci a rozsahu ochrany, a pokud se starší právo uplatňuje podle práva členského státu, také jasnou identifikaci obsahu tohoto vnitrostátního práva založenou na **předložení publikací** příslušných ustanovení nebo judikatury.

Z tohoto práva vyplývá, jak vyložil Soudní dvůr, že namítající musí předložit obsah příslušných vnitrostátních právních předpisů a prokázat, že by podle tohoto vnitrostátního práva úspěšně zabránil užívání pozdější ochranné známky.

V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94 [nyní [čl. 8 odst. 4 písm. b\) nařízení o OZEU](#)] stanoví podmínku, podle níž podle právních předpisů členského státu, které se vztahují na označení uplatňované na základě [čl. 8 odst. 4](#), toto označení poskytuje svému vlastníkovvi právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

Nadto v souladu s čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94 [nyní [čl. 95 odst. 1 nařízení o OZEU](#)] břemeno prokázání toho, že tato podmínka je splněna, nese v řízení před úřadem namítající.

V tomto kontextu a s ohledem na uplatňovaná starší práva ... je třeba zohlednit zejména vnitrostátní právní úpravu uváděnou na podporu námitek a soudní rozhodnutí vydaná v dotyčném členském státě, a že na tomto základě musí osoba, která podává námitky, prokázat, že dotčené označení spadá do působnosti uplatňovaných právních předpisů členského státu a že umožňuje zakázat užívání pozdější ochranné známky.

(29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 188–190.)

Soudní dvůr rozhodl, že v návrzích na prohlášení neplatnosti předložených podle čl. 52 odst. 2 nařízení č. 40/94 [nyní [čl. 60 odst. 2 nařízení o OZEU](#)] je na účastníkovi, který má v úmyslu uplatnit starší právo chráněné podle vnitrostátního práva

předložit úřadu nejen údaje svědčící o tom, že splňuje podmínky požadované podle vnitrostátních právních předpisů, o jejichž použití žádá, aby mohl dát zakázat užívání

ochranné známky EU na základě staršího práva, ale také údaje dokládající, co je obsahem těchto právních předpisů.

(05/07/2011, [C-263/09 P](#), Elio Fiorucci, EU:C:2011:452, § 50; 27/03/2014, [C-530/12 P](#), Mano, EU:C:2014:186, § 34.)

Ačkoliv se tyto rozsudky týkaly řízení o prohlášení neplatnosti podle čl. 52 odst. 2 nařízení č. 40/94 [nyní [čl. 60 odst. 2 nařízení o OZEU](#)], jelikož [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) se také týká uplatnění starších práv chráněných podle právních předpisů Evropské unie nebo podle práva členského státu, jímž se dané sporné označení řídí, uvedená judikatura platí rovněž pro námitky předložené podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#).

Informace o rozhodném právu musí úřadu umožnit porozumět a použít obsah těchto právních předpisů, podmínky pro získání ochrany a rozsah ochrany a umožnit přihlašovatelovi výkon práva na obhajobu. Může být rovněž zvlášť užitečné předložit důkazy o relevantní judikatuře vykládající uplatňované právní předpisy.

Úřad musí účinně posoudit možnost použití uplatňovaného důvodu pro zamítnutí. Aby bylo zajištěno správné použití uplatňovaného práva, má úřad pravomoc ověřit způsobem, který považuje za účelný, obsah, podmínky použití a působnost ustanovení rozhodného práva, které uplatnila osoba navrhuující prohlášení neplatnosti (27/03/2014, [C-530/12 P](#), Mano, EU:C:2014:186, § 44–46), aniž by bylo porušeno právo účastníků být vyslechnuti. Pokud se po ověření předložených důkazů úřad domnívá, že navrhovaný výklad nebo použití uplatňovaného právního předpisu účastníky byl nesprávný, může zavést nové a/nebo dodatečné prvky nebo v tomto smyslu požádat namítajícího o vysvětlení nebo dodatečné důkazy (25/11/2020, [T-57/20](#), GROUP Company TOURISM & TRAVEL (fig.) / GROUP Company TOURISM & TRAVEL (fig.) et al., ECLI:EU:T:2020:559, bod 34). Za účelem respektování práv účastníků na to, být vyslechnuti, vyzve úřad účastníky, aby k těmto prvkům případně předložili připomínky.

Pravomoc provést ověření je omezena na zajištění **správného použití právních předpisů, které uplatňuje namítající**. Nezabývá tedy namítajícího důkazního břemene a nemůže sloužit k tomu, aby nahradil namítajícího při předkládání příslušného práva pro účely jeho věci (02/12/2020, [T-35/20](#), DEVICE OF CLAW-LIKE SCRATCH (fig.) / DEVICE OF A CLAW-LIKE SCRATCH (fig.), EU:T:2020:579, body 79–85; 28/04/2021, [T-284/20](#), HB Harley Benton (fig.) / HB et al., EU:T:2021:218, body 139–144).

4.2 Důkazní prostředky a kritéria pro posuzování důkazů

Podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) může být rozhodným právem právo některého členského státu nebo právo Evropské unie.

4.2.1 Vnitrostátní právo

Pokud jde o vnitrostátní právo, musí namítající poskytnout:

1. ustanovení příslušných právních předpisů:

- o o **podmínkách, jimiž se řídí nabytí práv** (zda je stanoven požadavek na užívání, a pokud ano, požadovaný standard užívání; zda je stanoven požadavek na zápis atd.) a
- o o **rozsahu ochrany daného práva** (zda poskytuje právo zakázat užívání; újma, před níž se poskytuje ochrana, např. nebezpečí záměny, zkreslení skutečností, neoprávněné těžení, evokace),

2. konkrétní okolnosti dokládající splnění podmínek:

- o ohledně **nabytí** (aktivní legitimace; starší nabytí; zda je platné; důkaz o užívání, je-li nabytí založeno na užívání; důkaz o zápisu, je-li nabytí založeno na zápisu atd.) a
- o ohledně **rozsahu ochrany** (skutečnosti, důkazy a/nebo argumenty o tom, že jsou splněny požadavky stanovené rozhodným právem na zakázání užívání, např. povaha výrobků, služeb nebo obchodní činnost chráněné starším právem a jejich souvislost s napadenými výrobky nebo službami; přesvědčivý argument dokládající nebezpečí újmy).

Zaprvé, pokud jde o ustanovení rozhodného práva (viz výše [bod 4.2.1](#) písm. a)), musí namítající poskytnout jasnou identifikaci obsahu uplatňovaného vnitrostátního práva předložením publikací příslušných ustanovení nebo judikatury ([čl. 7 odst. 2 písm. d\) přeneseného nařízení o OZEU](#)). Namítající musí poskytnout **odkaz** na příslušná právní ustanovení (číslo článku a číslo a název zákona) a **obsah** (znění) daného právního ustanovení tím, že uvede publikace příslušných ustanovení nebo judikatury (např. výtah z úředního věstníku, právní komentář, právní encyklopedie nebo soudní rozhodnutí). Pokud příslušné ustanovení odkazuje na další právní ustanovení, musí být i tato další ustanovení předložena, aby mohl přihlašovatel a úřad porozumět plnému smyslu uplatňovaného ustanovení a určit možný význam tohoto dalšího ustanovení. Pokud důkazy týkající se obsahu příslušných vnitrostátních právních předpisů jsou přístupné on-line ze zdroje uznávaného úřadem, může namítající takové důkazy poskytnout pomocí odkazu na uvedený zdroj ([čl. 7 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci o OZEU](#)) (viz Metodické pokyny, [část C, Námitky, oddíl 1, Námitková řízení, bod 4.2.4.3](#)).

Pouhý odkaz na judikaturu, o kterou se přihlašovatel chce opřít na podporu svého argumentu s cílem prokázat obsah právních předpisů a použitelné judikatury, nestačí ke splnění povinností vyplývajících z [čl. 7 odst. 2 písm. d\) přeneseného nařízení o OZEU](#) (02/12/2020, [T-35/20](#), DEVICE OF CLAW-LIKE SCRATCH (fig.) / DEVICE OF A CLAW-LIKE SCRATCH (fig.), EU:T:2020:579, bod 81).

Jelikož namítající musí **doložit** obsah příslušného právního předpisu, **musí předložit příslušný právní předpis v původním jazyce**. Pokud tento jazyk není jazykem řízení, musí namítající rovněž poskytnout **úplný překlad** uplatňovaných právních ustanovení v souladu se standardními pravidly pro odůvodnění ([čl. 7 odst. 4 první věta přeneseného nařízení o OZEU](#)). Pouhý překlad příslušného právního předpisu však sám o sobě nepředstavuje důkaz a nemůže nahradit původní znění. Proto není překlad sám o sobě považován za dostatečný k prokázání uplatňovaného právního předpisu. [Čl. 7 odst. 4 přeneseného nařízení o OZEU](#) ukládá, aby veškerá ustanovení použitelného vnitrostátního práva upravující nabývání práv a jejich rozsah ochrany,

včetně důkazů, které jsou dostupné on-line, byla předložena v jazyce řízení nebo aby k nim byl přiložen překlad do uvedeného jazyka ve lhůtě stanovené **pro předložení originálu**. Tatáž pravidla se použijí, pokud namítající poskytne obsah příslušných vnitrostátních právních předpisů pomocí odkazu na relevantní on-line zdroj uznávaný úřadem.

Pokud se namítající chce opírat o vnitrostátní judikaturu vykládající uplatňovaný právní předpis, musí předložit dostatečně podrobné relevantní informace (např. kopii uplatňovaného rozhodnutí nebo výtahy z právní literatury). Tato pravidla o překladu se použijí též na důkazy, včetně případů, kdy namítající předkládá důkazy pomocí odkazu na relevantní on-line zdroj uznávaný úřadem.

Zadruhé, pokud jde o konkrétní okolnosti dokládající splnění podmínek rozhodného práva (viz výše [bod 4.2.1](#) písm. b)), kromě poskytnutí vhodných důkazů o nabytí uplatňovaného práva, musí namítající předložit důkazy o tom, že jsou skutečně splněny podmínky ochrany vůči napadené ochranné známce a zejména musí předložit přesvědčivý soubor argumentů, proč by se mu podle příslušných právních předpisů podařilo zabránit v užívání napadené známky. Pouhé předložení samotných příslušných právních předpisů není považováno za dostatečné, protože není úkolem úřadu relevantně argumentovat jménem namítajícího.

Kromě toho v případě námítky podle [čl. 8 odst. 4 nařízení o OZEU](#) záleží na tom, zda by se na napadenou ochrannou známku abstraktně použila příslušná ustanovení daného právního předpisu, která přiznávají namítajícímu právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, a nikoliv na tom, zda je užívání napadené ochranné známky skutečně možné zabránit. Proto nemůže v obhajobě uspět argument přihlašovatele, že namítající doposud neuplatnil nebo nebyl doposud schopen zabránit skutečnému užívání napadené ochranné známky na příslušném území (29/03/2011, [C-96/09 P](#), Bud, EU:C:2011:189, § 191, 193).

Na základě výše uvedených skutečností úřad zamítne námítku, pokud:

- namítající uplatňuje právo, ale neuvádí **odkaz** na žádný konkrétní vnitrostátní právní předpis a/nebo právní ustanovení, které toto právo chrání (např. namítající pouze uvádí, že námítka je založena na obchodním označení v Německu nebo že námítka založená na obchodním označení v Německu je chráněna německým zákonem o ochranných známkách), nebo
- namítající předkládá odkaz na příslušné vnitrostátní právní předpisy a právní ustanovení, ale odkaz není úplný: právní ustanovení pouze uvádí podmínky, které upravují **nabytí** tohoto práva, ale nikoliv **rozsah ochrany** daného práva (a naopak) (např. namítající uvádí, že námítka je založena na obchodním označení v Německu, které je chráněno podle § 5 německého zákona o ochranných známkách, který stanoví podmínky pro nabytí práva, ale odkaz na podmínky, jimiž se řídí rozsah ochrany, § 15 německého zákona o ochranných známkách, chybí), nebo
- namítající uvede odkaz na příslušné právní ustanovení, ale neposkytne **obsah** (znění) tohoto právního ustanovení (např. podání namítajícího odkazuje na německý zákon o ochranných známkách, ale součástí podání není obsah tohoto zákona), nebo

- namítající předloží obsah právního ustanovení pouze v jazyce řízení, ale nikoliv v **původním jazyce** (např. jazykem řízení je angličtina, ale znění německého zákona o ochranných známkách je předloženo pouze v angličtině, nikoliv v němčině), nebo
- namítající nepředloží žádné nebo dostatečné důkazy o nabytí uplatňovaného práva nebo nepředloží argumenty, proč splňuje podmínky, jimiž se řídí rozsah ochrany (např. namítající odkazuje na příslušná právní ustanovení a poskytuje jejich obsah jak v původním jazyce, tak přeložený do jazyka řízení, ale nepředloží žádné nebo dostatečné důkazy o nabytí ochrany nebo neuvede, zda splňuje podmínky týkající se rozsahu ochrany).

4.2.2 Právo Evropské unie

Výše uvedené požadavky platí též v případě práva Evropské unie s výjimkou toho, že namítající není povinen předložit obsah (znění) uplatňovaných právních předpisů. Namítající však musí předložit konkrétní okolnosti dokládající splnění podmínek podle příslušných ustanovení práva Evropské unie ([bod 4.2.1](#) písm. b) výše).